

Hồi Thứ Ba Mười Một

XUÂN TÌNH PHÁT ĐỘNG

Trịnh Kiếm Hồng vừa phóng mình ra khỏi hậu điện, cánh cửa liền đóng kín lại như cũ khiến con đường hẹp, vách đá hai bên cao thẳng tắp lại càng thêm tối âm u kỳ dị.

Chàng nhíu mày một cái, đã biết ngay Phong Lưu giáo chủ thiết lập con đường này là cốt để đối phó với võ lâm cao thủ bất trị. Không hiểu đã có ai bất hạnh vào đây chưa? Hay chỉ mình là người đầu tiên.

Vừa nghĩ, chàng vừa vận công, chậm chậm bế Bạch Y Long Nữ lần mò mà đi.

Không bao lâu, chàng đi đến nút con đường. Chàng liền dừng chân nhìn qua giáp vòng, chỉ thấy toàn là vách đá cao thẳng tắp, dù người có khinh công tuyệt đẳng cũng không thể nào nhảy qua nổi.

Tứ bề im phẳng phắc. Cái im lặng trong cảnh tối âm u làm chàng bất rùng mình.

Đột nhiên, tiếng Phong Lưu giáo chủ truyền đến:

– Tôn chủ đợi một chút!

Dứt lời, vách đá bên phải, thoạt nhiên mở ra.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã phóng chạy qua đó.

Vừa qua khỏi cửa đá, chàng vụt đứng dừng lại, trống ngực đánh thành thịch. Trước mắt chàng hiện ra một căn phòng rộng màu đỏ chót và vô số người đang đứng nhìn chàng.

Nhìn kỹ lại, té ra số người đó chính là hình ảnh chàng hiện ra trong những tấm kính mắc dài trên vách tường. Còn màu đỏ chính là những tấm màn. Bởi trong ánh sáng lơ mờ, chàng không nhìn rõ được hình ảnh mình, cứ tưởng môn hạ Phong Lưu Giáo.

– Hãy đi tới nữa đi. Rồi quẹo qua phía trái đi thẳng mười thước, rẽ sang tay phải, dừng lại.

Trịnh Kiếm Hồng theo lời chỉ dẫn của đối phương đi qua, quẹo lại thì đến một căn phòng rộng hơn căn nhà vừa rồi.

Căn phòng này trưng bày khá sang trọng và khác hẳn với căn phòng hồi nãy.

Bốn bên vách tường đều làm bằng gỗ quý, tiết ra mùi thơm thoang thoảng, khiến người ngửi đến tinh thần sảng khoái lạ lùng. Cả đến bàn ghế, giường ngủ cũng vậy. Nhất là chiếc giường được chạm trổ vô cùng xinh xắn. Trên giường đã đặt sẵn gối mềm, nệm lót đều toàn màu hồng, tạo nên bầu không khí hấp dẫn lạ lùng.

Trịnh Kiếm Hồng nhè nhẹ đặt Đỗ Thu Linh xuống giường sửa cho nàng nằm lại ngay ngắn, đoạn lui ra một bước.

Nếu lúc này có họa sĩ trừu danh, nhìn lên giường Đỗ Thu Linh, tin chắc người sẽ sáng tạo nên bức họa tuyệt mỹ.

Trịnh Kiếm Hồng đứng nhìn nàng nằm phôi phôi trên giường, phút chốc, như quên hết mọi nguy nan.

Chàng nghe thấy trong người nóng ran lên, tim đập mạnh, hình như có một ma lực thúc giục, lôi cuốn chàng bước tới bên Đỗ Thu Linh...

Đương lúc ấy, tiếng nói Độc Tình Tiên Tử lại vang lên:

– Hồng huynh! Thuốc giải độc đây này...

Trịnh Kiếm Hồng như người đang cơn mê sức tỉnh, chàng quay lại thì nghe tiếng lộp cộp lẩn trên bàn. Té ra, đó là một cái chai trắng. Chàng lật đật chạy tới thì thấy giống hệt như chai thuốc giải độc của Lý Minh Châu đưa cho chàng lúc trước.

Chàng cầm lên và hết sức kinh ngạc.

– Tại sao lại đưa cho ta chai không? Phong Lưu giáo chủ đã bảo cho ta thuốc giải độc mà? Không lẽ em Châu lại có dụng ý gì khác? Nàng không muốn cứu Đỗ Thu Linh?

Đã nhiều lần chung đụng với Lý Minh Châu chàng đã rõ tình ý của Lý Minh Châu thế nào rồi. Bây giờ thấy chai thuốc giải độc trống không, chàng nghĩ là Lý Minh Châu đổ kị với Đỗ Thu Linh.

Điều này cũng có lý.

Vì ai cũng muốn mình chiếm cho được người mình yêu và không ngần ngại giở thủ đoạn loại trừ tình địch.

Nhưng về cá tính Lý Minh Châu rất đường hoàng, minh bạch, không lý nàng có ý đó. Hay là thuốc giải độc đã hết...

Như thế là trong ba ngày nữa Đỗ Thu Linh phải chết sao? Nếu nàng chết thì ta còn sống làm gì nữa.

Chàng buồn bã nhìn về phía Đỗ Thu Linh, hai mắt rơm rớm lệ.

– Hồng huynh! Anh có thấy thuốc giải độc không?

Chàng run giọng đáp:

– Vâng! Anh đã... có rồi!...

– Mau giải độc cho nàng đi. Chỉ trong vòng ba ngày Đỗ Thu Linh tỉnh lại như thường.

– Ba ngày...

– Vâng! Chỉ ba ngày thôi. Và trong thời gian này anh nên suy nghĩ kỹ lại coi

có nên nhận điều kiện của Giáo chủ đưa ra không?

- Nhất định là không!
- Anh nên nhớ còn lắm việc cần kíp chờ đợi anh.

Lời nói của Lý Minh Châu làm chàng tỉnh ngộ. Chàng cần phải tới Nham Linh Quang. Để trễ là hỏng mọi sự. Nhưng đọc kinh văn cho bà ta nghe nhất định không thể rồi.

Lý Minh Châu lại nói:

- Anh làm sao rồi? Mau quyết định, không khéo trễ mất đó.

Việc đi đến Nham Linh Quang là việc rất cần cho chàng. Nhưng tính tự cao, tự đại của chàng không chịu đầu hàng bất cứ trở lực nào.

Chàng nói:

- Đi đến Nham Linh Quang là việc cần, song ta không thể nhận điều kiện của bà ta.

- Vậy làm sao mà đi?
- Muốn đi thì được chớ gì khó.
- Không thể!
- Không thể.
- Phải rồi! Anh nên nhận điều kiện của bà ta đi.

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ giây lát nói:

- Bất cứ với giá nào ta cũng phải rời khỏi nơi này.
- Bằng cách nào?
- Ba ngày nữa... ta sẽ cho biết.
- À...

Lý Minh Châu biết khó thuyết phục được Trịnh Kiếm Hồng, nàng nhẹ than một tiếng rồi lui đi.

Trịnh Kiếm Hồng cầm bình thuốc giải độc trong lòng rất tức giận, ném mạnh nó vào góc phòng khua lên một tiếng “cảng” khô khan.

Chàng quay trở lại xem bệnh tình của Đỗ Thu Linh, thấy bát mạch nhẩy đều, sắc diện nàng vẫn bình thường, trong bụng chàng có phần yên tâm.

Chàng định lui ra, song muốn coi độc “Tình tơ” trong người của Đỗ Thu Linh biến chuyển ra sao, chàng liền cúi xuống mở áo ngực nàng ra, thấy giữa đôi nhũ hoa, một hình quả đỏ hồng còn in đậm nét, mấy chỗ khác không gì khác lạ vẫn một màu da trắng mịn, nõn nà...

Đột nhiên, trái tim chàng đập mạnh. Người nóng hừng hực...

Ở trên đời này, mỹ sắc có ai không ưa? Huống chi chàng là một nam nhi đang

ở độ nhiệt tình bộc phát và trước mặt lại là một mỹ nhân gợi cảm nằm phơi mình, như quyến rũ, mời mọc, dù cho chàng là bậc thánh nhân khó mà tránh được sự thèm khát dục vọng.

Song, chàng là người có lý trí chỉ trong phúc chốc, chàng đã dè nén được sự đòi hỏi của thể xác, liền kéo mền phủ đắp cho nàng rồi lui ra, ngồi xuống đất hành công tọa thiền.

Sau một hồi hành công, sự kích thích trong người chàng dần dần lắng dịu. Chàng thầm than:

– Cứ như thế này mãi thì nguy quá! May mà ta kềm chế nổi, nếu không, chưa biết sự thể xảy ra như thế nào?

Thời gian trôi qua mau quá! Mới đó đã tối rồi.

Chàng chậm rãi bước đi đi lại lại trong căn phòng, đầu óc nghĩ suy, tìm cách thoát thân nhưng thấy khó mà đi ra khỏi chỗ này được.

Vài con thằn lằn buông tiếng “chắc chắc” nghe buồn hết sức.

Đột nhiên, tiếng rè rè vang lên, cánh cửa phòng vụt mở.

Ba cô gái mặc sắc phục hồng đẩy vào phòng một cái bàn dài, trên có dọn đầy thức ăn, nào rượu, thịt vụn chùn.

– Xin mời Tôn chủ dùng bữa.

Nói xong, ba thiếu nữ nhanh như chớp phóng mình chạy đi.

Trịnh Kiếm Hồng liền phóng đuổi theo, song cánh cửa phòng đã đóng kín. Chàng đành quay trở lại bàn ngồi ăn một cách ngon lành.

Bên ngoài có tiếng Phong Lô giáo chủ nói:

– Tôn chủ, người suy nghĩ kỹ chưa?

Trịnh Kiếm Hồng không thèm đáp, ngồi mặt thị hành công vận khí.

Không bao lâu, người chàng như đi vào thế giới nửa sống, nửa chết...

Phong Lô giáo chủ không nghe tiếng Trịnh Kiếm Hồng đáp, bà ta cũng không lấy gì làm lạ.

Bà nói:

– Tôn chủ muốn sao tùy ý. Ta mỗi ngày thân hành đến hỏi một lần. Và hỏi trong ba ngày liên tiếp. Nếu qua ba ngày, tôn chủ vẫn khư khư, ta sẽ dùng thủ đoạn khác, thử coi tôn chủ có nói không cho biết.

Bây giờ đã bước qua ngày thứ hai.

Phong Lô giáo chủ lại đến và hỏi chàng như lần trước. Chàng vẫn một mực làm thinh.

Chàng chỉ chờ Đỗ Thu Linh tỉnh dậy là tìm cách tẩu thoát.

Giờ phút này, tâm trí chàng rối tới bời. Nếu Đỗ Thu Linh vẫn còn mê man thì

chàng phải giải quyết vấn đề như thế nào đây? Dù sao chàng cũng phải bảo vệ nàng. Không vì lý do gì bỏ nàng ở lại đây cả. Có chết cùng chết chung cho trọn tình nghĩa.

Đương lúc đó, Đỗ Thu Linh trở mình, miệng ú ớ như muốn kêu nói.

Trịnh Kiếm Hồng mừng quýnh lên, chạy vội đến bên nàng:

– Em Linh...

Chàng kêu khê hai tiếng, lập tức truyền chân nguyên vào “đơn điền” và “dũ căn” hai huyệt của nàng.

Một lúc sau, hai mắt nàng mở ra, ngơ ngác nhìn chàng như người vừa tỉnh mộng.

– Em đã tỉnh rồi à?

Nàng không đáp, thân hình lại run lên, hơi nóng trong người nàng tiết ra một cách kỳ lạ. Hai tay nàng chới với, chụp nắm chặt lấy tay chàng.

Thấy cử động bất thường của nàng, Trịnh Kiếm Hồng hết sức kinh ngạc:

– Em Linh! Em làm sao rồi?

Vừa thốt ra câu hỏi, chàng đã nhận thấy trong ánh mắt của nàng chứa chan nhiệt tình và người lại run lên bần bật. Chàng hiểu ngay hiện tượng xung động tình dục của thiếu nữ hoài xuân.

– Sao kỳ lạ thế? Ta cũng bị qua độc “Tình tơ” nhưng chưa hề có hiện tượng này. Còn nàng lại...

Chàng đang nghĩ tới đó, thì Đỗ Thu Linh kéo mền quăng qua một bên, đồng thời hơi thở nàng dồn dập. Đôi nhũ hoa cũng theo nhịp thở di động lên xuống...

Thình lình, nàng nắm tay Trịnh Kiếm Hồng dí vào ngực nàng.

Chàng giật mình rút nhanh tay về thì nhanh như chớp, Đỗ Thu Linh ngồi bật dậy ôm ghì chặt lấy chàng.

Tuy lúc này, chàng còn đủ sáng suốt nhưng bị nàng ôm một cách bất ngờ khiến chàng không kịp chống đỡ.

Chàng cảm thấy như có một cái gì đó từ trong người nàng thu hút làm chàng như mềm nhũn lại để mặc cho nàng lôi cuốn ngã xuống giường...

Nhưng ngay đó, chân chàng chạm phải ly nước để trên giường rơi xuống đất vang lên một tiếng “cảng” bẻ nát. Chàng giật mình “A” lên một tiếng đưa tay điểm lẹ vào huyệt đạo của nàng.

Đỗ Thu Linh lê tiếng “Ôi chao”, rồi nằm bất động.

Trịnh Kiếm Hồng thở ra một hơi dài:

– Ta ngu quá! Suýt chút nữa xảy ra việc vô lễ với nàng rồi.

Đoạn ngồi xuống hành công tĩnh trí:

Qua ngày thứ ba thì Phong Lôi giáo chủ lại đến:

– Tôn chủ! Người nghĩ kỹ chưa?

Trịnh Kiếm Hồng trong lúc bực bội trong mình nghe tiếng Phong Lôi giáo chủ chàng phần nộ nạt lớn:

– Nhà ngươi đi đi. Ta không nghe gì cả.

Phong Lôi giáo chủ tức giận nói:

– Không đồng ý phải không? Vậy hãy coi ta giở thủ đoạn...

Nói xong, bà phóng mình chạy đi.

Trịnh Kiếm Hồng thấy đối phương không nói gì nữa mà chẳng thấy hiện tượng gì xảy ra. Chàng lấy làm lạ, vung tay đánh vào mấy tấm màn đỏ.

Chưởng phong tuôn ra âm âm.

Mấy tấm màn bị sức chưởng đánh xô vệt qua, để lộ vách đá sần sùi kỳ dị.

Thoáng cái, mấy tấm màn trở lại về vị trí cũ. Chàng ngạc nhiên kinh khủng. Nhìn kỹ lại, té ra mấy tấm màn đều có mắc lò xo. Hễ gặp sức mạnh thì thun lại, hết thì dãn trở hoàn đầy.

Tiếng nói Lý Minh Châu từ ngoài vọng vào:

– Hồng huynh! Sao anh không chịu điều kiện của giáo chủ đi. Anh muốn bị nhốt ở đây mãi đời sao?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng cười:

– Chưa chắc đâu.

– Anh thì không sao nhưng liệu anh có bảo đảm nổi Đỗ Thu Linh không?

– À...

o O o